

888 Rd. 87 f, paa Konto 1. b., 2. c., Rantonementstillæg, passerer, ikke er udtalt nogen Misbilligelse af, at Udgiften i og for sig har fundet Sted, men Meningens dermed er kun, at Statsrevisionen ikke har anset sig for berettiget til at afgjøre Spørgsmaalet paa egen Haand. Sagen er nemlig den, at hvert enkelt Punkt tidligere blev indstillet til Afgjørelse af Thinget, hvorved Statsrevisionens Ansvar selvfølgelig blev saameget mindre; men da man fandt dette for besværligt, overdrog man Statsrevisionen en Myndighed til paa egen Haand at afgjøre de mindre væsentlige Punkter, hvorom den ikke kunde have nogen Tvivl, og den kunde da indskrænke sine Indstillinger til det mindst Mulige. Følgen deraf er imidlertid den, at Statsrevisionen nu har et større Ansvar og maa vise større Forsigtighed end før. Med Hensyn til Spørgsmaalet om denne Udgift af 888 Rd. 87 f. til Rantonementstillæg har Statsrevisionen nu af denne Grund ikke troet at kunne paataage sig Ansvar for en Godkendelse af, at den ikke kan siges at være en Overstridelse af, hvad man kalder en kalkulatorisk Beregning; thi vistnok er Rantonementstillæg beregnet kalkulatorisk paa Budgettet; men Spørgsmaalet om, hvorvidt der skulde kunne gives Rantonementstillæg ved Leiren paa Amager, ligger udenfor, hvad man ved Budgettet har tænkt paa ved at give en kalkulatorisk Bemyndigelse til Rantonementstillæg. Derimod ligger det ingenlunde udenfor, hvad Ministeriet kunde og maatte forudsæ, idet det, saavidt jeg husker, lige fra Aaret 1870 har været Gjenstand for Forhandling med Ministeriet, om man kunde give dette Tillæg. Det er nu givet, og der kan vistnok ikke indvendes Noget derimod, men paa Grund af Udgiftens Karakter har Statsrevisionen ment, at den maatte overlade til Thinget at afgjøre Spørgsmaalet og har derfor indstillet, at Udgiften passerer. Jeg skal efter Udvalgets enstemmige Beslutning tilkaabe Thinget at vedtage, at denne Post passerer, overensstemmende med, hvad der er vedtaget i Landstinget. — Med Hensyn til Udgiften til Københavns Bævnings er der nu truffet en Overenskomst i Finantsudvalget, hvorefter dette Spørgsmaal foreløbig vil falde bort. Finantsudvalget har, som de Derrere ville vide, nu tiltraadt den af Ministeriet fastholdte Fortolkning, at 15 Dages Dvælseser skal forstaaes som 15 Dvælsesdage, og derfor indskrænker Udvalget sig til at udtale, at det forekommer det rigtigt, at Ministeriet gennem Finantsloven søger en Bemyndigelse, hvorved Spørgsmaalet for de Meniges Vedkommende kan blive afgjort i lignende Retning, det vil sige, saaledes at Menige og Underkorporaler faae Munderingsgodtgjørelse for den Tid, de ligge inde, altsaa for 18 Dage, eller den samlede Dvælsesetid. At dette ikke er sket, er Ministeriet imidlertid albeles uskyldigt i, thi som det fremgaar af en Skrivelse, Udvalget har modtaget fra Krigsministeren, havde Ministeriet ingen

Bemyndigelse til at give Munderingsgodtgjørelse for den hele Tid. — Jeg kommer endelig til det sidste Punkt i Betænkningen, § 23, Marineministeriet, som er det eneste, hvori der foreslaas en Afvigelse fra, hvad der er vedtaget i Landstinget, idet Flertallet her har gjort en afvigende Indstilling. Det vil ses, at Statsrevisionen bemærker, at den med Hensyn til Posterne indenfor Linien under Konto C., har anset det for rigtigt at afvente de Resultater, der maatte vise sig som Følge af de Foranstaltninger, Marineministeren har truffet med Hensyn til Regnskaberne, Revisionen og Kontrolten paa Bærstet. Derfor er Statsrevisionen ikke gaaet ind paa nu at behandle disse Poster i det Enkelte, men har forbeholdt sig dette til et senere Tidspunkt. Med Hensyn til disse Enkeltheder er der dog ganske vist en, som noget har forindret Udvalget, nemlig den betydelige Udgift til Reparationen af Skibet „St. Thomas“, der samtidig opføres under Kontoen „Nybygninger“. Statsrevisionen har kun gjort kortfattede Bemærkninger herom, og Grunden til, at dette Punkt ikke er fremdraget i Betænkningen, skjøndt det har været under Overveielse i Udvalget, er den, at man overhovedet billigede det Standpunkt, Statsrevisionen havde indtaget med Hensyn til disse Konti, nemlig at man ikke iaar vilde komme ind paa Enkelthederne. Derimod skal jeg nu kortelig omtale, hvorfor Udvalgets Flertal med Hensyn til det sidste Indstillingspunkt har anset det nødvendigt at fravige, hvad der er vedtaget i Landstinget. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet her dreier sig om to Punkter, nemlig dels Kulbeholdningen og det deri forefundne betydelige Deficit af 10,000 Lønder og dels Lønnerbesigtigelsen, der skal have fundet Sted under meget uordentlige og uregelmæssige Forhold. Jeg skal give en kort Meddelelse om, hvorledes Sagen er gaaet til, iden at gaa ind paa Enkeltheder. I Kulbeholdningen fandt man pludselig en Mangel af 10,000 Lønder, og som Følge deraf gjorde Ministeriet i Overensstemmelse med Statsrevisionen Skridt for at faae Oplysninger i saa Henseende. Der foreligger nu en Skrivelse fra Ministeriet, hvori det først udtaler sig om, hvorledes det har tænkt sig, at Mangelen kunde være opstaaet. Ministeriet gaar deri ud fra, at den maa være fremkommen i Løbet af Aarene 1865—70, men nærmere har der ikke kunnet angives Noget med nogen Sikkerhed. Derimod udtaler Ministeriet, at det ikke tror, at Mangelen kan være opstaaet ved Leveringen eller Modtagelsen af Kullene eller ved Feil i Regnskaberne, eftersom disse ere fuldstændig i Orden, og da Indleveringen er foregaaet under en god Kontrol. Derimod mener det, at Mangelen er opstaaet dels ved Svind, som dog ikke kan have megen Betydning, og dels derved, at de Kulbunker, hvoraf man paa Bærstederne skulde udtage, hvad man brugte, henlaa uden Kontrol, saaledes